

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2013. május 22. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette és más bűncselekmény miatt **vádlott** ellen indított büntető ügyben az Egri Törvényszék 2012. május 23. napján kihirdetett 3.B.661/2011/11. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlottat előzetesen mentesíti a büntetett előélethez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alól.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

I n d o k o l á s:

Az Egri Törvényszék a 2012. év május hó 23. napján kihirdetett 3.B.661/2011/11. számú ítéletében a vádlottat bűnösnek mondta ki hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében /Btk. 226.§ (1) bekezdés/, valamint testi sértés büntetében /Btk. 170. § (1) és (2) bekezdés/, amiért őt - halmazati büntetésül - 10 hónap, végrehajtásában 1 év 6 hónap próbaidőre felfüggesztett, börtönbüntetésre és 1 év rendfokozatban visszavetésre ítélte, valamint kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 88.760 forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a tárgyaláson az ügyész tudomásul vette, míg a vádlott és védője a kihirdetett határozat ellen fellebbezést jelentettek be megalapozatlanság miatt, bizonyítottság hiányában történő felmentés végett.

A védő a fellebbezése írásos indokolásában előadta, hogy álláspontja szerint a fellebbezéssel támadott ítélet a Be. 351. § (2) bekezdés d) pontjára figyelemmel megalapozatlan, mert a bizonyítékok nem alkottak zárt logikai láncolatot. Az elsőfokú bíróság a tényekből további tényekre helytelenül következtetett; a Be. 4. § (2) bekezdését megsértve, kétséget kizáróan nem bizonyított tényeket értékelt a vádlott terhére. Tévesen értékelt az elsőfokú bíróság tanú1 vallomását, illetőleg a tanú és a vádlott előadásainak egyező elemeit indokolatlanul vetette el. A beszerzett szakvélemény megállapításainak csak a vádlottat terhelő részeit fogadta el, ugyanígy kirekesztette az egyéb - a vádlott bűnösségét cáfoló - sértetti állításokat is. A sértetti előadás valósága esetén sértett karójának - leszakadásakor -

sérülést kellett volna okoznia, illetőleg a sértett a fájdalmait - ha lettek volna - a hosszú rendőrségi eljárás alatt bizonyosan jelezte volna. Sérelmezte azt is a védelmi fellebbezés, hogy az eset után a vádlott haza utazásának és egyéb mozgásának körülményeit az elsőfokú bíróság nem vizsgálta. Összességében tehát arra az álláspontra helyezkedett a felmentést célzó védelmi perorvoslat, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján büntetőjogi bizonyossággal nem állapítható meg, hogy a sértett a vádlott bántalmazásának eredményeként szenvedte el a sérüléseit, miként azt sem, hogy a terhelt egyáltalán bántalmazta a sértettet. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában nem zárta ki a másként történés lehetőségét, ezért a vádlott és védője a vádlott felmentését indítványozták arra a büntetőeljárás alapelvre hivatkozással, mely szerint a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem lehet a vádlott terhére értékelni.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.904/2012/1. számú átiratában az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt. Álláspontja szerint a védelmi fellebbezésben megjelölt megalapozatlanság, illetőleg egyéb megalapozatlansági ok nem áll fenn, a fellebbezés ezért - a felülmérlegelés tilalmára tekintettel - alaptalan. A helytállóan megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére okszerűen következtetett, és a cselekmények minősítése is törvényes volt. A büntetéskiszabási körülmények tekintetében figyelmen kívül maradt súlyosító körülményként jelentkezik a halmazati elkövetés, mert az elsőfokú bíróság megállapíthatóan nem halmazati keretek között szabta ki a büntetést. Ezzel az utalással együtt a bíróság által alkalmazott joghátrány megfelelő, törvényes volt.

A védő a fellebbviteli nyilvános ülésen a bejelentett fellebbezését fenntartotta. Utalt rá, hogy az ilyen és ehhez hasonló rendőrségi túlkapások miatt a média és a közvélemény részéről jelentkező fokozott nyomás ellenére is csak a Be. 4. § (2) bekezdése szerint lehetséges a bizonyítékok értékelése. Nem vitatta, hogy a sértett keze eltört, az azonban, hogy az orvosi vizsgálatig mi történt vele, felderítetlenül maradt, illetőleg az orvosi vizsgálatok két esetben is felügyelet nélkül történtek. A szakértői vizsgálat csak annyit állapított meg, hogy az esemény történhetett úgy is, ahogy a sértett állítja, ugyanakkor valószínűsített más lehetőségeket is. A védő álláspontja szerint ebben az ügyben tehát ítéleti bizonyosságról nem lehet beszélni. A hivatkozott sérülés megléte esetén a hosszadalmas, többszöri bilincseléssel járó rendőri eljárást (előállítás, ujjnyom-vételezés) nem lehetett volna lefolytatni. A vádlottat rendőri minőségében - a hivatási esküjére is figyelemmel - igazmondási kötelezettség terhelte. Előadását emiatt sem lehetett volna elvetni, ahogy tanú1-ét sem. A vádlott bűnösségét a kényszerintézkedés törvényessége és a bilincselés szakszerűsége tárgyában folytatott vizsgálat, valamint az orvosi szakvélemény sem támasztotta alá.

A vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy a terhére rótt bűncselekményeket nem követte el. Idegen tőle az ilyen rendőri eljárás, őt egyébként sem ilyennek ismerik. Hivatására tudatosan készült, hét éve teljesít rendőri szolgálatot, ez idő alatt többször előléptették.

A vádlott és védője által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be.348.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek eredményeként megállapította, hogy a védelmi fellebbezések nem alaposak.

Az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le. A tárgyalási jegyzőkönyvekből megállapítható, hogy a bíróság a perbeli feleket részletesen kioktatta az őket megillető jogokra és köteleességekre, a felek az eljárási jogaikat sérelem nélkül gyakorolhatták. Az elsőfokú bíróság a történeti tényállást a rendelkezésére álló valamennyi bizonyíték ütköztetésével és okszerű mérlegelésével hibátlanul állapította meg. A vádlott a nyomozás során írásban, továbbá a tárgyaláson szóban tett vallomást, melyekben a terhére rótt cselekmények elkövetését tagadta. Védekezésében tanú1 mentő tanúra is hivatkozott. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a nevezettek azonos tartalmú előadásával - a vádlotti védekezéssel - szemben tanú2, valamint a sértett édesanyja tanú3 tanúvallomásai, a beszerzett orvosszakértői vélemény, továbbá a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok (orvosi iratok) alapján, teljeskörű, részletes bizonyítást követően a vádlottra terhelő tartalmú tényállást állapított meg. A védői fellebbezésben foglaltakkal szemben megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság részletesen foglalkozott tanú1 különböző eljárási szakokban tett eltérő nyilatkozataival is, melyeket gondosan mérlegelt, majd arra az álláspontra helyezkedett, hogy a tanúnak a nyomozati szakban tett vallomását fogadta el, miként ezt az elsőfokú ítélet 9. oldalának utolsó bekezdése tartalmazza. E körben az ítéltábla kiemeli, hogy az ügy koronatanújának tárgyalási szakra megváltoztatott vallomásának elfogadható indoka nem volt, mindössze az - ahogyan arra az Egri Törvényszék is helyesen rámutatott -, hogy időközben a vádlott és a vele szoros kollegiális viszonyban álló tanú egyeztettek nyilatkozataikat. Más magyarázat nem található arra, hogy tanú1 úgy nyilatkozott a nyomozás során, hogy nem látta az intézkedést, mert az elfogás és bilincselés után érkezett, addig a tárgyalási szakban már teljességgel ellentétesen nyilatkozott, mely vallomásában azt bizonygatta, hogy végig szemmel követte a vádlottat, és látnia kellett volna, ha rúgó mozdulatot tesz. Hangsúlyozandó, hogy a védői érveléssel ellentétben az egyéb bizonyítékok is kizárták a másként történés lehetőségét, és erre az elsőfokú bíróság ítélete is részletesen kitért. Elegendő utalni a sértettet vizsgáló ügyeletes orvos reakciójára, amikor meglátta sértettet és rögtön megállapította, hogy a sértett karja olyan módon - elesés következtében - nem törhetett el, ahogyan azt sértett előadta, és olyan következtetést vont le, hogy hivatalból feljelentést kell tennie, mert a törés jellege bántalmazásra utalt, ahogyan azt később a sértett nyilatkozata is megerősítette. A tárgyaláson is kihallgatott további tanúk vallomásait, valamint az igazságügyi orvosszakértő szakvéleményét és kiegészítő szakvéleményét is a kellő részletességgel elemezte az elsőfokú bíróság és megfelelő indokát adta, hogy mely nyilatkozatokat milyen indokok alapján fogadott el. Foglalkozott a szakvélemény kategórikus és valószínűségi megállapításaival is, melynek során azt is logikusan megindokolta, hogy azokból mit és miért fogadott el. A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy téves az a védői hivatkozás, miszerint a sértett komoly

fájdalmat nem érezhetett, továbbá, hogy a sértett a fájdalmát ne jelezte volna. A szakvélemény kategorikusan rögzítette a fájdalomérzet fennálltát, illetőleg arról a sértett a barátjának tanú2-nek is beszámolt. (Mindezt az ítélet indokolásának 8. oldal 2. bekezdése tartalmazza). Az a körülmény, miszerint a sértett valamennyi egyéb mozgásának feltárása elmaradt, a Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint relevanciával nem bírt, hiszen arra vonatkozóan, hogy a sértetti sérülés a megállapított tényállás szerint keletkezett, konkrét adatok merültek fel, ezzel szemben semmilyen körülmény nem utalt arra, hogy a sérülés máshol is létrejöhetett volna. A bizonyítékok tehát teljes, zárt logikai láncot alkottak, megalapozatlansági ok nem volt észlelhető.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a vádlott személyi körülményei tekintetében a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel - a rendelkezésre álló iratok alapján - annyiban egészíti ki, hogy „A vádlottnak gyermeke született, akinek az eltartásáról a saját háztartásában gondoskodik. „

A vádlott és védője a másodfokú eljárásban új tényre, illetőleg körülményre nem hivatkozott, új bizonyíték nem merült fel. A kifejtettek szerint helytállóan megállapított tényállás felülmérlegelésére ezért nem volt törvényes lehetőség (Be.352. § (3) bekezdés, és Be. 351. § (1) bekezdés).

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által kiegészített tényállás immár minden részletében mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól, így felülbírálatra alkalmas.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállás alapján okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, és helyes a cselekmények jogi minősítése is.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor megállapította, hogy a szolgálatban lévő rendőr vádlott azzal a magatartásával, hogy a tovább nem menekülő sértettbe többször belerúgott, és ennek eredményeként eltörte a karját, elkövette a Btk. 226.§ (1) bekezdésében meghatározott, és az ott írtak szerint minősülő hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntettét, valamint a Btk. 170. § (1) bekezdésében megfogalmazott és (2) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés büntettét. Az elsőfokú bíróság az ítélete 10. oldalán foglalkozott a vádlott terhére megállapított bűncselekmények jogi minősítésével. Az Egeri Törvényszék jogi álláspontját a másodfokú bíróság mindenben osztotta. A Fővárosi Ítéltábla a minősítést annyiban egészíti ki, hogy a vádlott a Btk. 137. § 1. pont I) alpontja alapján minősül hivatalos személynek.

A Törvényszék az ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő körülményeket. Az eddig büntetlen előéletű, kifogástalan életvezetésű, rendőri szolgálatát „jó” szinten teljesítő vádlottal szemben törvényesen szabott ki a Btk. 89. § (1) bekezdése alapján felfüggesztett börtönbüntetést. A büntetés és próbaidő tartamának megállapítása egyrészt

méltányos, másrészt törvényes, ugyanakkor a Btk. 37. §-ában rögzített büntetési célok elérésére elegendő.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottal szemben a Btk. 133. §-a szerinti katonai mellékbüntetést is kiszabott és a vádlottat 1 évre az őrmesteri rendfokozatba visszavetésre is ítélte. Megállapítható volt, hogy a vádlott eljárása sértette a rendfokozat tekintélyét, lefokozása azonban nem volt indokolt, cselekményeivel az egyébként hibátlan életvezetésű, fenyegetlen, dicséretben részesített vádlott a rendfokozat viselésére nem vált méltatlanná. Az elsőfokú bíróság tehát állást foglalt abban a kérdésben, hogy a vádlott a hivatásos rendőri szolgálatban megtartható. Annak előfeltétele a büntetlen előélet, ezért a másodfokú bíróság a vádlottat a Btk. 104.§ (1) bekezdésének felhívásával előzetesen mentesítette a büntetett előlethez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alól.

A törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla - helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be.372.§ (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2013. május 22.

. Mészáros László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Németh Nándor s.k.
előadó bíró

Dr. Török Zsolt s.k.
bíró

Az Egri Törvényszék 3.B.661/2011/11. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 6.Bf.318/2012/6. számú ítéletében írt változtatással a 2013. év május hó 22. napján jogerős és - a szabadságvesztés kivételével - végrehajtható.

Budapest, 2013. május 22.

Dr. Mészáros László s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Karácsonyi Gabriella
tisztviselő